

Poëzie bij de bronzen en keramische sculpturen van MaRf

Op de 'Beelden- en Poëzieroute Lo-Reninge'
5 juli - 15 september 2024

Poëzie bij Bonzen Sculpturen	
Annelies Van Dyck	Les Yeux Revolver
Annemie Deckmyn	KathedraalWachter I
Charles Ducal	Terugreis naar het verleden
Lander Cornelis	Laissez Passer
Mahlu Mertens	Vloeibare vlam van Welbehagen
roel richelieu van londersele	Geboren in een land met ander Licht
Sandra Roobaert	Een heilige mislukking
Tania Verhelst	Losgelaten Leven
Wim Vandeleene	Gedroomd I
Poëzie bij Keramische Sculpturen	
Annet Lampe	Onopzettelijke Schoonheid
Antony Samson	Haar Buik Vol Verhalen
Erna Schelstraete	Kroongetuige Van Eigen Lot
Hans Van Miegelbeek	Lege Stilte
Hedwig Du Jardin	Antichambre Van De Vrijheid
Ilse Van Eepoel	Na 9 maanden Loodkleurig
Kenneth Swaenen	Het Uur Van De Parel
Luc C. Martens	Troosteloze Verlatenheid
Ludo Bleys	Trage Tranen
Marc Lonneville	Venus Scaldis
Matthias Haeck	Ongehoorde Zuiverheid
Nicole Ledegen	Luchtverkoopster
Patrick Van Melle	Verdwenen Verleden
Vera Steenput	Een Wolk van Verwachting

Poëzie bij de Ovengodjes	
roel richelieu van londersele	Ovengodjes

Poëzie bij de Bronzen Sculpturen

Annelies Van Dyck bij sculptuur 'Les Yeux Revolver'

LES YEUX REVOLVER

Ik ben meer dan wat ik zag
lege hulzen, open aders, de beer in stukjes naast het kind
het matmetaal van het snelvuurkanon
vallend licht uit de drone.

Ik ben meer dan losse ledematen en wodka
kind van een land dat haar velden opblies
huurder van een brits onder de grond.

Ik ben weefsel dat kogels ontving, een venster:
zie door mij hoe de liguster bloeit
wikkel je in haar witte geur.

© *Annelies Van Dyck*

Annemie Deckmyn bij sculptuur 'KathedraalWachter I'

ANNEMIE: "EEN STERKE VROUW"

zij weerstaat de nacht en is bereid tot wachten.
vaardig bijeengeklonken houdt ze zich staande.
zij voelt de greep niet in haar flanken, is blind
voor de handafdrukken, ingeslepen merktekens
die zij waardig draagt. niemand weet wanneer
zij ooit breken zal of aan het scheuren gaat.

wie is ooit gaaf geweest, wie ongeschonden?
ook mooie littekens houden ons uit de slaap.
wat er ook gebeurt, de angst moet in de ban.
omarm elkaar als het kan, streel de contouren.
er cirkelt een gier rond de afgehakte hand,
hij pikt het eerst in de oude wonden.

© *Annemie Deckmyn*

*Het gedicht voorgedragen door de Poëet is te beluisteren via link
<https://marf.be/InfoLo2024/Audio/Annemie%20Deckmyn.m4a>*

Charles Ducal bij sculptuur 'Terugreis naar het verleden'

RECONSTRUCTIE

Uit het verleden is een krijgsheer opgegraven,
een bijzonder goed bewaard exemplaar,
niet aangetast door twijfel of gewetensvragen,
de zuivere schoonheid van de veroveraar

met een missie, een historische taak.

Tentoongesteld in dorpen en steden

bewijst hij dat wie over lijken gaat

alleen op resultaat wordt afgerekend.

Nu al spelen kinderen hem na en dromen

ooit zelf uit een roemrijk verleden op te staan

en, net als hij, standbeeld te worden.

Dan komt de beeldhouwer. Hij ziet de scheuren,

de gaten in de historische taak, verandert

voor hun verwonderde ogen de krijgsheer

in een aan flarden geschoten anonieme soldaat.

Lander Cornelis bij sculptuur 'Laissez Passer'

LAISSEZ PASSER

hier staat zij in verdoemd gebied
een vrouw die vlucht uit wat zij zag
haar hals tilt nog de wolven niet
en naakt is haar verdriet
haar hoofd gaapt als een open vraag
dat onbeschaafd en eerlijk staat
naar inzetstukken van een lied
waarvan de flarden ruwe tekst
de grensbewaker niet ontgaat
haar samen klemmend bij de grens
met al wat haar als mens ontstemt
daar leert zij met een zacht geluid
van zichzelf te houden
zij zingt en neuriet zich een bres
die door de ziel van staten gaat
die hebben afgesproken
dat chantage niet bestaat
in vluchtelingenogen

Mahlu Mertens bij sculptuur 'Vloeibare vlam van Welbehagen'

VERKEERD VROUW

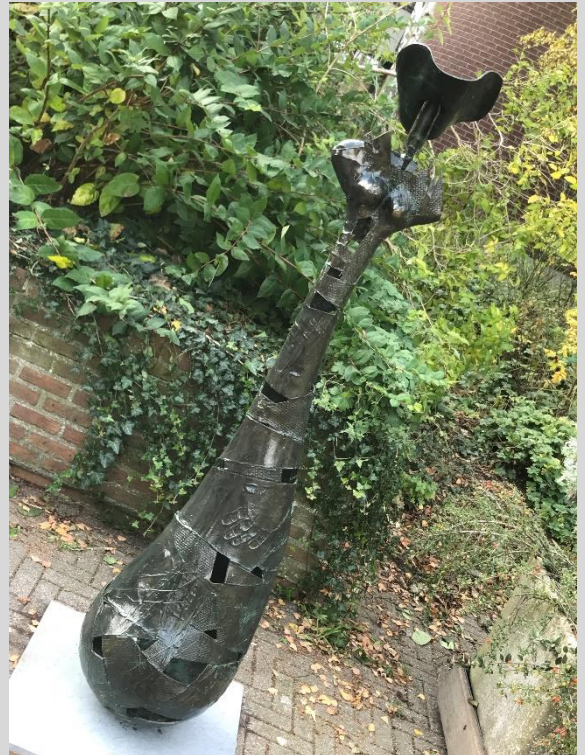
We noemen haar een camionneur, al rijdt ze op een paard: we zien haar graag in een cabine achter glas, de deur dicht met een klap, maar

vloeibaar is ze, laat zich niet vastzetten met een veiligheidsgordel, houdt niet van de metalen kooi.

Ze wandelt met verende tred iets dat ze als kind overnam van een man, toch is het haar onder haar cowboyhoed lang.

We tellen haar op. De uitkomst klopt niet.
Het lijf gespierd als een stier,
de handen slank en zacht,
stem diep en rond
rode lippenstift op haar mond.

Ze is een vrouw, maar er lijken stukken uit ze heeft wel borsten, maar draagt ze niet zoals het hoort.

roel richelieu van londersele bij sculptuur 'Geboren in een land met ander Licht'

uit een land met een ander licht
meer nog, uit de verloren grond van ons hart
kwamen wij nader tot u

met een gemoed van jute
en een geslepen wil van brons versloegen
wij de broze ziel van de twijfels
wat de sporen aanreikten bewaarden wij
in de heupen van elkaar, en toch

vergeef ons ons samenzijn
onze stemmen zijn ontsnapt, nooit teruggevonden
we kijken niet, we overwegen
want wat we aan de aarde gegeven hebben
heeft de aarde zonder aarzeling teruggenomen

wie bracht ons tot stilstand?
waar is hij die ons op handen droeg?

© *roel richelieu van londersele*

*Het gedicht voorgedragen door de Poëet is te beluisteren via link
<https://marf.be/InfoLo2024/Audio/RoelAnderLicht.m4a>*

Sandra Roobaert bij sculptuur 'Een heilige mislukking'

dwaas was ik, maagd

kokerlijfje, madonnaborsten

ik leerde het strelen tot huiver het klappen soms
van de zweep, de handafdrukken van mijn heer
getatoeëerd

mijn moeder zegt doe uw best
mijn heer dat hij mij overal zal vinden

uit gaten heb ik een gewaad genaaid
tot sleet geschrobd mijn heilige mislukking

als je mijn kap terugslaat, zie je mijn oog
blauw zo blauw

ik wacht op wat uit mijn schouderbladen wast
of het wapens of vleugels zullen zijn

© *Sandra Roobaert*

Tania Verhelst bij sculptuur 'Losgelaten Leven'

NACHTOOG

uit twee platen rijst een bergrug op drijven wij traag als continenten
uit elkaar in de kom van onze armen groeit een meer

zo blijven wij naar onze oorsprong turen
de zwarte gaten in de nacht noemen we zonevreemd

onder mijn nagels gaan tien manen onder
en in jouw borst klopt een spier
de handen die je dragen zijn de handen die je bergen

wanneer je je hoofd op de rug van een schildpad legt
word je wakker in een ander land
wanneer je opstaat gaan de sterren liggen

alleen de slak rolt de tijd op
als een huis op haar rug

© *Tania Verhelst*

Wim Vandeleene bij sculptuur 'Gedroomd I

PRONKVOGEL

onder veren draagt hij het kompas
in hem vloeit het bloed van de tropen
zijn ronde borst steekt vooruit als een boeg

in een open kooi broedt hij op het ei van de vlucht
de snavel omhoog gericht als trofee
zijn staart wijst naar de aardkern
het roer dat hem in balans houdt

achter kraalogen verzamelt hij schaduw
van bladerdaken waar hij overheen vloog
na de balts verloor hij zijn lokroep
en het pigment van de bloei

nu nestelt hij in zijn schutkleur van brons
keer hem om en hij behoudt de stroomlijn
van een druppel die nooit valt

© *Wim Vandeleene*

Poëzie bij de Keramische Sculpturen

Annet Lampe bij sculptuur 'Onopzettelijke Schoonheid'

ONOPZETTELIJKE SCHOONHEID

binnenstebuiten craqueleren aders
tot in je lege moederschoot
opengereten kijk ik dwars door je heen
de zon gaat binnendoor

slanke anonimiteit
behept met littekens in soorten en gaten
je queue de Paris staat koket te glimmen

je ruikt naar aarde, gebakken en geschapen
door toeval en een mannenhand

het jeukt op schouderhoogte
een ontluikende vleugel zoekt
een weg naar buiten

ontkleed me, laat me een van jullie zijn

© *Annet Lampe*

*Het gedicht voorgedragen door de Poëet is te beluisteren via link
<https://marf.be/InfoLo2024/Audio/AnnetLampe.m4a>*

Antony Samson bij sculptuur 'Haar Buik Vol Verhalen'

VICTIM BLAMING

Wat ze vergeten wou werd te groot
voor de kelder in haar buik. Complex
met ribben als draagbalken
rijst in haar op.

Het dak puntig in haar maag,
longen tegen botten gedrongen.

Benauwd slaat ze al haar ruiten in.
Kilte neemt haar intrek in de kamers
van haar hart. Stilte in de gangen
waar het gonsde van de plannen.

Hoor, haar slapen bonzen
de eerste barsten in haar huid.
Het wreekt zich naar buiten,
het monster moet eruit.

© *Antony Samson*

*Het gedicht voorgedragen door de Poëet is te beluisteren via link
<https://marf.be/InfoLo2024/Audio/AntonySamson.m4a>*

Erna Schelstraete bij sculptuur 'Kroongetuige Van Eigen Lot'

De verbrande aarde ruist als een schelp
in dit vergruisde wezen, geschapen uit klei
en glazuur, gebarsten, geheeld.

Wat maakt jou tot mens of vreemder creatuur?

Ik krijg geen antwoord in dit helder zondagmiddaglicht,
laat me in je holtes glijden, langs de kloof in je borst
je wonden betasten en vertel me

over het vuur dat je schroeide, hoe je opstond
uit kwetsuren, hoe je groeide en wist:
dit is wat ik ben, een ziel die luistert.

© *Erna Schelstraete*

*Het gedicht voorgedragen door de Poëet is te beluisteren via link
<https://marf.be/InfoLo2024/Audio/ernaSchelstraete.m4a>*

Hans Van Miegelbeek bij sculptuur 'Lege Stilte'

gescheurd is zij
in de nacht van gisteren
haar blik naar binnen
geeft je geen gezicht

je denkt haar toch te kennen
maar zij past voor de dans
zij blijft in haar zwijgen staan

ook zonder voeten stevig
maar haar schouders te frêle
voor een koude nacht

straks wenkt een kamer
als jij het geschikte toverwoord kent

© *Hans Van Miegelbeek*

*Het gedicht voorgedragen door de Poëet is te beluisteren via link
<https://marf.be/InfoLo2024/Audio/HansVanMiegelbeek.m4a>*

Hedwig Du Jardin bij sculptuur 'Antichambre Van De Vrijheid'

NEVENSCHADE

Ik heb geen gezicht. Als je naar me kijkt
zie je niet wie ik ben, maar wat ik mis.

Mijn glanzende huid deugt niet als schild,
mijn ranke gestalte doorzichtig,
wees niet bang. Ik heb geen geheimen
meer, behalve oorlogswonden.

Wie ik was, lekte weg.

Ik ben een lege huls.

Mijn naden gapen open, sluit ze

in je armen, vul me aan. Tel je bij me op,
spiegel me je gezicht, vul me in.

© Hedwig Du Jardin

*Het gedicht voorgedragen door de Poëet is te beluisteren via link
<https://marf.be/InfoLo2024/Audio/HedwigDujardin.m4a>*

Ilse Van Eepoel bij sculptuur 'Na 9 maanden Loodkleurig'

REBIRTH

Ik heb het koud, wacht op je handen
herinner me nachten van aarde en vuur

Ze hebben me gevormd, ik groeide bij donker
loodkleurig en warm tot een glanzende rib

Breng me wat gensters, leg hout in de oven
doe me geloven, vonk en gloei

Doorader mijn flanken
laat de assen zingen

Blaas in mijn long tot ik schroei

© *Ilse Van Eepoel*

*Het gedicht voorgedragen door de Poëet is te beluisteren via link
<https://marf.be/InfoLo2024/Audio/vaneepoelIlse.m4a>*

Kenneth Swaenen bij sculptuur 'Het Uur Van De Parel'

WEDERHELFTEN

Aan de rand ben ik ruw
genoeg voor boomkruipers
om in opwaartse spiralen
naar boven te klauteren
eenmaal aan de top gekomen
vind je 360-graden
geen gezicht

uitgespaard
zoals een tiener zich verstoppt
in capuchonnencomfort
ergens moet een weekdier schuilen
gehecht aan zijn schilferige schelp
afgesloten van de wereld

maar dat is buiten
jouw gevederte gerekend
dat vreemd genoeg de bres in springt
hoe binnendringen vooral zoeken is
naar een schuilplaats, cerebraal
terug in eierschalen kruipen

'eruit!', roep ik
terwijl ik over jou
een mantelkap drapeer
hoezeer ook ingekapseld

als een echte landoester
waarborg ik niets

dan parelperspectief.

© *Kenneth Swaenen*

*Het gedicht voorgedragen door de Poëet is te beluisteren via link
<https://marf.be/InfoLo2024/Audio/KennethSwaenen.mp3>*

Luc C. Martens bij sculptuur 'Troosteloze Verlatenheid'

VERLATEN

we aten niet van de verboden appel,
verstijfden niet door de giftand
van de neergevelde slang.
we hijgden in elkaar

jaloers verbrandde je mijn gezicht,
jouw magma schroeide mij open.
oostenwind verjoeg de as,
weg ons gedroomd paradijs

kijk door mij, kijk in mij,
verlaten wacht ik op het mos

© *Luc C. Martens*

*Het gedicht voorgedragen door de Poëet is te beluisteren via link
<https://marf.be/InfoLo2024/Audio/LucCmartens.m4a>*

Ludo Bleys bij sculptuur 'Trage Tranen'

TRAGE TRANEN

Ik ben van zooveel glas,
dat elke harde stem
een steen is en een barst.

Gerrit Achterberg

ik was van zoveel klei
dat ik als Adam was,
een zacht en kneedbaar mens.

vuur gaf mij een breekbaar pantser.
elke harde stem een steen,
een holte of een barst.

mijn huid verraadt hoe tijd vergaat.
geen hand meer om te strelen,
geen blik meer in een lief gelaat.

hoe diep dringt alles tot mij door
zon en zomervogels,
het huilen van de wind.

© Ludo Bleys

*Het gedicht voorgedragen door de Poëet is te beluisteren via link
<https://marf.be/InfoLo2024/Audio/LudoBleys.m4a>*

Marc Lonneville bij sculptuur 'Venus Scaldis'

VENUS SCALDIS

dit is een geval
waarin de aanslag primeert
een laag die het lichaam beslaat
een zwerm die aan haar plakt

ze voelt zich lopen
vertrappelt bloemenkrans
jurk die bolt boven bommengordel
dat het klopt ook dat
haar ik tikt en opspringt
zonder duidelijke reden
achter masker openbreken

ze keert terug op haar stappen
neemt de roltrap naar beneden
een tocht metro fluit

ooit wil ze herinnerd worden nu
begint de kloktijd echt
ze rinkelt stelt zich af
en springt

© *Marc Lonneville*

*Het gedicht voorgedragen door de Poëet is te beluisteren via link
<https://marf.be/InfoLo2024/Audio/marcLonneville.m4a>*

Matthias Haeck bij sculptuur 'Ongehoorde Zuiverheid'

ONGEHOORDE ZUIVERHEID

Uit stroken schemering zijn we gebouwd,
vanbinnen. Met schubben en krassen en
schilden aan de verweerde buitenkant.

Wie leest het verschil tussen uit en in,
tussen vel en vlees.

We ritsen ons ongevraagd open
laten een rist verlangens stromen
strekken woordeloos gedachteloos de armen
naar de ander uit.

Zigzaggen ons een slijtspoor door het bestaan
beklimmen een kronkelend bergpad
omhoog, omhoog, het vallen nader.

Er is geen gat zonder weefsel, geen gebrek
zonder rijkdom, geen oog zonder lid.
Amper kijken zonder zien.

Zijn wij dan echt slechts door elkander,
meander en oever, vreter en prooi tegelijk.

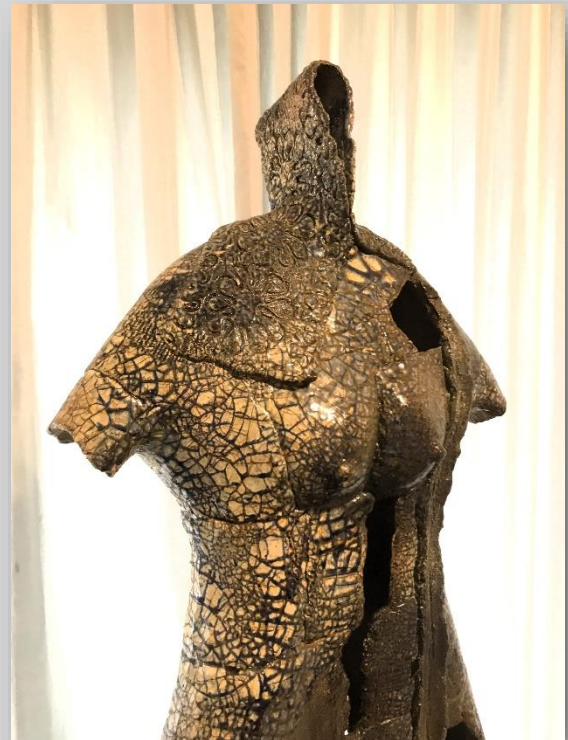
Baker ons in de rokken van een moeder
in de armen van een hemel,
ons slijmspoor op de grond voorbij.

© *Matthias Haeck*

Het gedicht voorgedragen door de Poëet is te beluisteren via link
<https://marf.be/InfoLo2024/Audio/MatthiasHaeck.m4a>

Nicole Ledegen bij sculptuur 'Luchtverkoopster'

DE LUCHTVERKOOPSTER

geland op een eiland zong ze herinneringen aan aardse schubben naar zich toe,
reisde met de borsten vrij, haar kap en ingenaaide stok als enig verweer,
zette haar tent op, daar waar het woord in haar kon dromen, alsof ze sliep
in het grote, ouderlijke bed, woorden als schutlaag tegen wind en vries

het zegel op de poort van de herinnering brak verder open,
ze maakte schichtige bokkensprongen over wateren en luchtkraters,
botste als een gevallen engel tegen de omheining.

van dan af geen armslag meer, wel fantoompijn

nu keert ze het tij, verkoopt ze zuivere lucht voor onze aarde
om weer te wandelen in de sterrenwereld

© *Nicole Ledegen*

*Het gedicht voorgedragen door de Poëet is te beluisteren via link
<https://marf.be/InfoLo2024/Audio/NicoleLedegen.m4a>*

Patrick Van Melle bij sculptuur 'Verdwenen Verleden'

Je zei niet dat het jouw winter werd
je zei helemaal niets. Je kon niet.

Ik zoek het zuiden van je verleden
in je afwezige ogen.

Verlies schreeuwt uit je opengesperde blik,
als een oude tronk sta je gescheurd.

Totaal in de war
ging je, tot waar je me verliet.

Onze tijd wordt niet langer gemeten.

© *Patrick Van Melle*

*Het gedicht voorgedragen door de Poëet is te beluisteren via link
<https://marf.be/InfoLo2024/Audio/PatrickVanMelle.m4a>*

Vera Steenput bij sculptuur 'Een Wolk van Verwachting'

HORROR VACUI

Haar holtes gevuld met
gebalde vuisten, scherven en bloed.
Aan de wanden kleven woorden zonder uitleg.

Hoe lastig het leven in volle leegte.
Het is lang leren.
Meermaals gaat ze door het vuur,
tot het bloed geronnen, het glas gesmolten,
de vuisten tot as.
Ook de laatste woorden laten los.
Door haar wezen striemt een gure trekwind.

Ze droomt ervan een haag te zijn
met gaten die dichtgroeien in de lente

© Vera Steenput

*Het gedicht voorgedragen door de Poëet is te beluisteren via link
<https://marf.be/InfoLo2024/Audio/VeraSteenput.m4a>*

Poëzie bij de Ovengodjes

roel richelieu van londersele bij 'Ovengodjes'

DE OVENGOD

Ik ben de eigenaar van alle warmte
de engelbewaarder van vermiste stenen en vergeten kleuren
ik kan geven zonder handen
alles zeggen zonder woorden

daarom ben ik klein, kleiner dan de vrienden
die u voor mij gekozen hebt
ik hou van binnenskamers zoals vrouwen
aan hun weefgetouwen en mannen aan brandende haarden

bak mij, geef mij een naam
een naam die past bij een pasgeboren kind
geef mij weg aan zij die mij verwelkomen
zo kan ik mezelf bewaren tot de grote brand komt

weet dat ik de eerste en de laatste ben
bij dag en bij nacht
haal ik het geluk uit zijn verpakking

© *roel richelieu van londersele*

*Het gedicht voorgedragen door de Poëet is te beluisteren via link
<https://marf.be/InfoLo2024/Audio/RoelOvengod.m4a>*